

Sygn. akt I ACa 1386/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Hanna Nowicka de Poraj

Sędziowie: SA Zbigniew Ducki (spr.)

SA Regina Kurek

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi H. M.

o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa H. M. przeciwko D. M. o rozwód, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa 613/13

postanawia: odrzucić skargę.

Sygn. akt I ACa 1386/13

UZASADNIENIE

Skarżący z powołaniem się na przepis art. 403 § 2 k.p.c. wniósł w dniu 17 października 2013 r. skargę o wznowienie wyżej wskazanego postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lipca 2013 r. twierdząc, że wykrył takie okoliczności i środki dowodowe, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Ujawniły się one bowiem po prawomocnym zakończeniu sprawy, a dotyczyły faktu utrzymywania pozwanej przed wszczęciem postępowania o rozwód (przed 2011 r.) bliskich kontaktów z M. J., z którym obecnie zamieszkuje. Otóż to bez wątpienia doprowadziło do rozkładu małżeńskiego stron z winy pozwanej.

Na tym też tle skarżący wniósł o wznowienie postępowania, przeprowadzenie dowodów, które potwierdzą nowe fakty i dowody istotne dla niniejszej sprawy, a to w szczególności z przesłuchania byłej żony w/w M. J., I. J., jej ojca R. S. oraz 2- jeszcze innych świadków, a następnie zmianę wyroku w pkt. I orzekającego rozwód małżeństwa stron z winy obojga małżonków, poprzez przyjęcie winy pozwanej i oddalenie roszczeń alimentacyjnych pozwanej zawarte w pkt. V wyroku.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z poglądami judykatury dla uznania, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie jest wystarczające samo sformułowanie podstawy wznowienia w taki sposób, aby odpowiadało ono treści przepisów określających podstawę wznowienia, a to art. 401-403 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 grudnia 2003 r., III CZ 130/03, niepubl.). Z kolei w postanowieniach z 28 października 1999 r., 15 czerwca 2005 r. i 5 października 2005 r. (odpowiednio II UKN 174/99, OSNP 2001 nr 4, poz. 133; IV CZ 50/05 LEX 533865; II CZ 85/05, niepubl.) Sąd Najwyższy przyjął, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu. Ustosunkowując szerzej do omawianego problemu Sąd Najwyższy przyjmuje także pogląd, że ocena, czy skarga opiera się o ustawową podstawę wznowienia, nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje badanie i ustalenie

czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienia z: 19 maja 2005 r., II CZ 41/05; 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, niepubl.; 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepubl.; wyrok z 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX 334985). W powyższym kontekście przypomnieć także trzeba poglądu judykatury, który zauważa, że przy podstawach restytucyjnych ocena zasadności skargi o wznowienie postępowania wymaga także stwierdzenia, czy zgłoszona podstawa wznowienia miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z 30 września 1998 r., I CKN 475/98, niepubl. 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNC 1974, nr 2, poz. 29).

Skarżący w omawianej sprawie, jakkolwiek powołuje się na podstawę wznowienia w postaci wykrycia nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.), zapomina, że orzeczenie rozwodu małżeństwa stron, nastąpiło m. in. z jego winy. Zapadło na skutek ustalenia braku wykazywania przez niego, od początku małżeństwa troski o żonę (brak wzajemnej pomocy - art. 23 k.r.o.). Jakkolwiek powód dbał o zaplecze finansowe rodziny, to jednak brak było podstaw do twierdzenia jakoby to jedynie z przyczyny pozwanej dochodziło do nieporozumień małżeńskich. Jest, w obliczu wskazanej podstawy omawianej skargi, rzeczą niepodważalną, że konflikt stron narastał długo przed podjęciem przez pozwaną decyzji o wyprowadzce się z domu. Z zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjnych ustaleń Sądu Okręgowego, a niepodważanych w skardze o wznowienie postępowania wynika, że powód od początku związku małżeńskiego z pozwaną nie liczył się z nią, tak w aspekcie finansowym, jak i uprawianych zainteresowań oraz z jej zdaniem. Wszak nieznanemu mu były okoliczności na podstawie których obecnie składa skargę o wznowienie postępowania, tym bardziej, że sytuuje je najwcześniej w okresie 2010 r., choć małżeństwo stron zostało zawarte w 1992 r. i do początku m.in. z przyczyn powoda nie układało się najlepiej. Wydzielał on małżonce określoną kwotę miesięcznie, którą mogła przeznaczyć na utrzymanie rodziny, nie interesując się czy kwota ta jest wystarczająca. Nie podjął próby wyjaśnienia przyczyn, dla których zachowanie żony było nerwowe, nie próbował dawać jej emocjonalnego wsparcia oraz zrównoważonej pozycji w związku. Na tym tle Sąd Apelacyjny na kanwie utrwalonego poglądu judykatury zauważył, że jeżeli małżonkowi można przypisać jakiegokolwiek działanie sprzeczne z obowiązkami małżeńskimi, zasadami współżycia społecznego, należy uznać go winnym (współwinnym) rozkładu pożycia, niezależnie od stopnia winy. Eksponując wyżej wspomniany pogląd, że przy podstawach restytucyjnych ocena zasadności skargi o wznowienie postępowania wymaga także stwierdzenia, czy zgłoszona podstawa wznowienia miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, zauważyć trzeba o braku podstaw do przyjęcia jej zasadności, co przekłada się na możliwość jej odrzucenia. Nawet bowiem gdyby przyjąć, że pozwana utrzymywała związki ze swą miłością szkolną M. J., to wyżej wskazane okoliczności odnośnie usytuowania pozwanej w związku małżeńskim H. M. nie mogły zmienić oceny współwiny powoda w rozkładzie pożycia małżeńskiego stron. Ów związek, co do którego powód twierdzi, że znalazł swój pełny rozwój w okolicy 2010 r., został poprzedzony, wyżej opisanym nagannym zachowaniem powoda w stosunku do D. M., który przyczynił się do rozkładu pożycia małżeńskiego, niezależnie od współwiny pozwanej w tym przedmiocie. Wszystko to prowadzi do wniosku, że w kontekście podstaw orzeczenia przez Sąd rozwodu małżeństwa stron, wskazywana w skardze o wznowienie postępowania jej podstawa w rzeczywistości nie istnieje, ponieważ i tak orzeczenie rozwodu małżeństwa stron z winy obojga małżonków było uzasadnione. W konsekwencji brak było również warunków do kwestionowania tej części skarżonego orzeczenia, które zaakceptowało orzeczenie Sadu Okręgowego w przedmiocie zasadzenia w oparciu o art. 60 § 1 k.r.o. od powoda na rzecz pozwanej alimentów.

W tej sytuacji mając na uwadze dyspozycje art. 410 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.